

עפ"ת 38038/05/20 - שוקי עודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

16 יולי 2020

עפ"ת 38038-05-20 עודה נ' מדינת ישראל
לפני הרכב כבוד השופטים:
אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד] ארז פורת עדי חן-ברק
המערער שוקי עודה

נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

השופט ארז פורת:

1. בפנינו ערעור על פסק דינה של הערכאה קמא (כב' השופט הבכיר יעקב בכר, בימ"ש השלום לתעבורה, עכו) בתיק גמ"ר 9389-05-13, בו הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו שעניינה גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין.

2. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 1/10/10, סמוך לשעה 10:40, נהג המערער ברכב סקודה שהיה משולט כמונית, בכביש 89, בנתיב הימני שהיה נתיב פנייה לימין - כניסה לכיוון מרכז מסחרי. למערער היה שדה ראייה פתוח לפניו למרחק של 150 מ' לפחות.

מר עלי נאיף ז"ל (להלן: **המנוח**) עמד בנתיב נסיעת המערער, כשהוא מחזיק בידו מקל ומסמן לרכבים לעצור.

על פי הנטען, המערער לא הבחין במנוח מבעוד מועד, המשיך בנסיעתו ורק בהגיעו סמוך אל המנוח הבחין בו, החל לבלום אך פגע במנוח עם חזית קדמית ימנית של הרכב. כתוצאה מכך, הועף המנוח לשמשה הקדמית של הרכב, ניפץ אותה ואז הוטח לכביש. בשל פציעתו זו, ביום 24.11.10 נפטר המנוח בבית החולים.

3. בפני הערכאה קמא העידו לעניין אופן התרחשות התאונה, שני עדי ראיה: זיד חמדאן וסלמאן עאמר, וכן העיד הבוחן המשטרתי מר מאיר קריחלי. בפרשת ההגנה העיד המערער וכן נשמע מומחה מטעמו- מר הרי מוזס.

בימ"ש קמא ציין כי המחלוקת העיקרית הטעונה הכרעה היא האם בזמן האירוע עמד המנוח במסלול הימני

עמוד 1

בתחום הנתיב שבו נהג המערער, על פי גרסת עדי הראייה, או שהמנוח עמד על המדרכה ו"קפץ" אל עבר רכבו של המערער, כגרסת המערער, שאז היתה זו תאונה בלתי נמנעת.

4. ביהמ"ש קמא ראה לדחות את גרסתו של העד זיד, וקבע לגביו כי **"לא הספיק הוא בשעת האירוע לקלוט בחושי את המאורע הפתאומי על כל פרטיו... ולכן לא ניתן לקבל את גרסתו לתאונה"**.

בהתייחס לעד סלמאן, קבע ביהמ"ש כי מדובר בעד **"אובייקטיבי ביחס לתוצאות הדין"**, וביהמ"ש קבע כי **"יש לראות בעדותו של סלמאן אשר לא הצליחה להסתר ע"י הסנגור, כגרסה מהימנה ותואמת את ממצאי התאונה"**.

בעניין תוכן עדותו של סלמאן ציינה הערכאה קמא, כי לדבריו, הוא עמד מחוץ לרכבו, צפונית למקום התאונה, הבחין במנוח שעמד עם גבו לעבר העד, כשהוא עומד בתוך הנתיב הימני בכביש, וכן ראה את רכב המערער מגיע ובצד ימין שלו פוגע ומעיף את המנוח. העד הדגיש כי החניון בו עמד עת הבחין בתאונה **"נמצא במקום גבוה יחסית וכי ממרחק של כ-15 מטרים הבחין בתאונה ללא הפרעה"**.

5. ביהמ"ש קמא ראה לדחות את גרסת המערער, לפיה המנוח עמד על המדרכה, ובהתקרבו אליו קפץ לפתע לעברו, באופן מפתיע. ביהמ"ש ציין כי המנוח היה אדם מבוגר שהתהלך באיטיות **"וקשה לי להסיק כי ביכולת אדם בעל מגבלות כנ"ל לזנק ולקפוץ בצעד או שניים למרחק של כמטר וחצי אל עבר הרכב"**. עוד צוין כי המערער סתר עצמו בשאלת עיתוי בלימתו: פעם טען כי בלם מיד כשהמנוח הוריד את רגלו לכביש, ובהמשך ציין כי בלם מיד כשהבחין במנוח, אך לא היתה זו בלימה שנבעה מההבנה שהמנוח רוצה לקפוץ לעברו.

6. בנסיבות הראייתיות הללו, ראה ביהמ"ש קמא לקבוע כי עובר לתאונה היה המנוח עומד על הכביש בתוך נתיב נסיעת המערער, וכי המנוח **"עמד בשעת האירוע עת מקל בידו השמאלית"**. נוכח שדה הראיה הפתוח, המערער נדרש היה להבחין במנוח ולהימנע מלפגוע בו ומשלא עשה כך, **"התרשל בנהיגתו וגרם לתאונה שהובילה למותו של המנוח"**.

7. המערער הורשע, כאמור, בגרימת מותו ברשלנות של המנוח, ונדון ל-6 חודשי מאסר בפועל שנקבעו כי ירוצו בעבודות שירות, זאת לצד עונש מאסר על תנאי, פסילה בפועל למשך 6 שנים ותשלום 3,000 ₪ קנס.

8. המערער משיג בפנינו על הרשעתו וכן על הענישה שנגזרה עליו. נטען כי אין מקום להתבסס על עדותו של עד הראייה סלמאן. הוצבע על סתירות בגרסאות העד - בין הגרסה בחקירתו המשטרית לעדותו בביהמ"ש, עניין שכלל לא הוזכר בהכרעת הדין של הערכאה קמא. נטען כי כפי שציין הבוחן המשטרתי, אלמלא עדויות עדי הראייה, לא היה מקום להגיש כתב אישום ונוכח הקשיים הממשיים בעדותו של סלמאן, אין מקום לבסס עליה כל ממצא עובדתי. עוד

נטען כי גרסת המערער, על פניה, מהימנה ולא היה מקום לדחותה, ואף ראוי היה לאמץ את גרסת מומחה ההגנה. בנסיבות, סבור המערער כי הרשעתו אינה יכולה לעמוד ויש להורות על זיכוי. לחילופין, עתר להקלה ממשית בעונשו, המקפל בתוכו את שבירת מטה לחמו בהיותו משתכר מעבודה כנהג מונית, ופסילה ממושכת תמנע ממנו, בגילו, לעבוד.

9. המשיבה עתרה לדחיית הערעור על כל חלקיו. נטען כי קביעות הערכאה קמא הינן קביעות מהימנות המבוססות בחומר הראיות, ושאין עילה והצדקה להתערב בהן.

דין והכרעה:

10. על פי ההלכה הפסוקה, "אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות של עובדה ובמצאים של מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, שכן אין בידי הערכאה הדיונית היכולת להתרשם באופן בלתי אמצעי מהנאשם, המתלונן ויתר העדים, ולהתרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית יתרון מובן מאליו על פני התרשמותה העקיפה של ערכאת הערעור" (ע"פ 4007/09 יוסופוב נ' מדינת ישראל, בפס' 40 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר (פורסם בנבו, 4/1/2010)).

לצד זאת, נקבעו מספר חריגים המאפשרים התערבות בממצאים, כאמור, וזאת בין היתר "כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות של העדויות על ידי הערכאה הדיונית" (עניין יוסופוב, שם).

11. הציר העיקרי עליו נשענת הרשעת המערער הינה עדותו של העד סלמאן. זאת ייאמר: הבוחן המשטרתי ציין במפורש כי אלמלא עדויות עדי הזירה, היה סבור שאין הצדקה לייחוס כל אשמה למערער (פרוט' הדיון קמא, מיום 29/10/2015, בעמ' 21, ש' 31 - 32). גם בדוח שהגיש הבוחן ציין כי הממצאים מהשטח יכולים לדור עם גרסת המערער, וככל שבית המשפט יאמצה, אזי שהתאונה הייתה בלתי נמנעת (ת/16, בעמ' 4).

אם כן, בפנינו מדובר בעד יחיד - סלמאן עאמר, אחר שעדות העד האחר נמצאה על ידי בית משפט קמא, בלתי מהימנה בעליל. העד סלמאן העיד בפני ביהמ"ש למעלה מ-5 שנים לאחר האירוע. עדותו בביהמ"ש היתה אכן שונה מזו שמסר באמרתו מיום 9/10/10: בעוד שבאמרה ציין העד כי הבחין בתאונה בהיותו בתוך רכבו, תוך כדי נסיעה לחניה הפונה לכיוון הכביש, בעדותו בביהמ"ש העד ציין כי טרם נכנס לרכבו, עת הבחין בתאונה. בעוד שבאמרה, העד סלמאן "מעריך" היכן עמד המנוח (ראו ש' 7 לאימרה שסומנה נ/4) עובר לתאונה, בעדותו בביהמ"ש הוא כבר מציין זאת כעובדה ברורה.

וכך מסר העד סלמאן במשטרה:

אני ירדתי ונסעתי ברכב שלי לכיוון הכביש הראשי, ראיתי איש מבוגר עם מקל שלא

היה עומד על המדרכה, לפי הערכה שלי בראייה זה היה בנתיב הימני הנכנס לכיוון הקניון, ואני ראיתי את האיש שהפנים שלו לכיוון הכביש. כ"כ שאני ראיתי את הגב שלו, הוא היה במצב של עמידה, זה היה די מהר ואז מיד אח"כ ראיתי את המונית שהגיעה מכיוון כללי מעלות והמונית פגעה בהולך רגל עם החלק הימני קדמי שלו וראיתי את ההולך רגל עף על השמשה הקדמית של המונית בצד ימין ואח"כ ההולך רגל עף ונפל לכיוון המדרכה איפה מעקה הברזל, אני מיד חנית את הרכב שלי וירדתי ברגל... (נ/2, ש' 4 ואילך) (ההדגשות לא במקור - א"פ).

זאת ועוד, ביהמ"ש קמא נתלה בכך שהעד, טרם שנכנס לרכבו, עמד בחניון ממנו הייתה לו נקודת תצפית גבוהה על זירת התאונה, כך מתוך הכרעת הדין קמא: "**בהודעתו במשטרה (נ/2) ובעדותו, העיד סלמאן כי עמד מחוץ לרכבו צפונית למקום התאונה בחניון קניון דבאח...**" (בעמ' 77 לפרוט'). דא עקא, שנתונים אלה אינם עולים מאמרתו של העד במשטרה. יתרה מכך, בעדותו בבית המשפט, הודה העד שנכח חלוף הזמן (למעלה מחמש שנים, כאמור) אינו זוכר במדויק את מיקומו ברגע התאונה. כשנשאל העד בחקירה נגדית, היכן עמד ביחס לשלטי פרסום שנפרסו בקצה החניה, ענה: "**לא יכול להגיד בדיוק איפה עמדתי. עברו 5 שנים...**" (פרוט' הדיון קמא מיום 12/11/2015, בעמ' 35, ש' 3). בהמשך אמר: "**אני לא יכול להגיד אם ראיתי מבין השלטים או מתחת לשלטים, אבל ראיתי**" (שם, ש' 11). בהמשך, כשאומת על ידי הסנגור עם אמרתו במשטרה שבה מסר כי בעת התאונה ישב ברכב ונסע לכיוון החנייה, השיב שלפי ההיגיון מה שמסר לחוקר זה מה שנכון, משום שניתן במועד קרוב יותר לאירוע (שם, ש' 23). והוסיף: "**אם ראיתי את האירוע כשאני יושב, אז ראיתי יותר טוב כי אני יכול לראות מתחת לשלט, אבל אני לא זוכר בדיוק**" (שם, ש' 29 - 30).

אדרבא, מאמרתו עולה כי הבחין בתאונה בהיותו נהוג ברכבו, אולם בימ"ש קמא כלל לא התייחס לאפשרות זו, למרות ששדה הראיה שהיה לו בתור נהוג ברכב, המצוי בתוך הרכב, הינו מצומצם הרבה יותר מאשר אילו עמד מחוץ לרכבו.

בימ"ש קמא לא נימק מדוע בחר בגרסת העד שניתנה שנים לאחר התאונה, כשהעד בעצמו הודה שיש להעדיף את גרסתו במשטרה. ככל שאמרתו של העד במשטרה היא הנכונה, קיימת אפשרות סבירה שהעד לא הבחין בכך שהמנוח צעד קדימה עובר לתאונה, ושהיה על המדרכה ולא על הנתיב - הבחנה העומדת בבסיס המחלוקת שבה הכריע בימ"ש קמא - בהינתן שהמנוח היה עם הגב אליו, במרחק של כ- 15 - 20 מ', במיקום נמוך ממנו, ובהינתן שדה הראייה והקשב של העד עובר לתאונה, בעודו מסיע את רכבו לנקודת החנייה. גם אם העד לא התכוון להטעות, לא ניתן לשלול את האפשרות שהוא לא הבחין באותם צעדים ספורים שעשה המנוח, כעולה מגרסת המערער.

ויודגש, המערער טען שראה את המנוח עומד מימין לנתיב נסיעתו, אלא שלפתע המנוח "קפץ" לדבריו, מהמדרכה לכיוון הכביש. כך מתוך אמרתו הראשונה במשטרה שנלקחה במקום התאונה, כשעתיים לאחר התרחשותה: "**אני ראיתי אותו על המדרכה, הוא היה בצד ימין של המדרכה ואז המשכתי לנסוע ואז שהייתי ממנו 10 מטרים בערך הוא קפץ אליי, ואז נתתי ברקס במקום שראיתי אותו קופץ ואז הייתה המכה**" (ת/21). השימוש במילה: "קפיצה", יכול לבוא כאן גם במצב בו המנוח צעד קדימה לעבר נתיב נסיעתו של המערער, באופן מפתיע, שאותו לא צפה המערער, ולכן תיאר זאת כ"קפיצה".

זאת ועוד, זמן קצר לאחר התרחשות התאונה, ולפני שהעיד בפני שוטר אודות התאונה, נפטרה אמו של העד סלמאן, עניין שוודאי היה אירוע מטלטל, שבכוחו לפגום ביכולתו לזכור כל פרט מהתאונה. לכך אצרף את העובדה שהעד סלמאן העיד לראשונה בפני שוטר כשבוע מקרות התאונה, ולאחר שהספיק לספר עליה לשכן (עמ' 39 לפרוט' מיום 12/11/2015, ש' 30) ולבן משפחת המנוח, כך לפי עדותו בבית המשפט: "... ואז מישהו מהמשפחה שלו [של המנוח - א"פ] שאלו אותי אם הייתי בתאונה, אמרתי שכן, וראיתי 1,2,3. אז התקשר אלי שוטר" (שם, ש' 21 - 23). פרט נוסף שמקשה להסתמך על גרסת סלמאן, הוא העובדה שבעדותו בביהמ"ש ציין לפתע כי עובר לתאונה הבחין במנוח "אני הסתכלתי וחשבתי איך הוא הולך באמצע הנתיב ומחפש טרמפ" (שם, בעמ' 32 ש' 12). העובדה שהעד הבחין במנוח מהלך לפני התאונה, לא נזכרה כלל בגרסתו במשטרה, ויש בה דווקא תמיכה בגרסת המערער כי המנוח הלך והיה בתנועה עובר לקרות התאונה.

12. עובר לתאונה, המערער נהג במהירות איטית - סביב 50 קמ"ש, כקביעת הבוחן המשטרתי, באור יום, ובנתיב לפני פנייה לימין. לא הייתה סיבה כי לא יבחין במנוח, ואכן הוא שב וציין כי אכן הבחין במנוח.

אינני סבור כי יש בעדות של עד יחיד, שבאמרתו בחקירה "העריך" מה אירע בתאונה, ומסר עדות לאחר כ-5 שנים מקרות האירוע, די, בכדי לדחות את גרסת המערער לעניין מיקום המנוח עובר לתאונה. גם אם גרסתו של המערער לא הייתה אחידה בכל פרטיה, סתירות ממשיות לא מצאתי בה.

אדגיש עוד כי אין חולק שהמנוח ביקש לעצור טרמפ, ומאחר שהמערער נהג במונית, אין זה תרחיש בלתי אפשרי כי המנוח, בעמדו בנתיב נסיעת המערער, ביקש להתקדם לרכב המערער במטרה להביאו לעצירה, וחדר במהירות לנתיב נסיעת המערער בדיוק כפי שזה תואר, עניין שהפתיע את המערער.

13. משהערכאה קמא נמנעה מלהעריך את משמעות הסתירות הממשיות שנפלו בגרסת עד הראיה היחיד, וייחסה לדבריו מהימנות שלא מטעמים מבוססים, נותרת פרשת הראיות נסמכת, לעניין אופן קרות התאונה, על גרסת המערער, ובזו, כפי שאף ציין הבוחן המשטרתי, אין די בכדי לייחס לו אשמה.

מהטעמים האמורים, הייתי מציע לחבריי לקבל את הערעור על הכרעת הדין ולהורות על זיכוי המערער מכל אשמה, זיכוי שהוא מחמת הספק.

א. פורת, שופט

השופט עדי חן ברק:

אני מצטרפת לאמור בפסק דינו של חברי כבוד השופט פורת, ואוסיף כי אכן קיים הבדל משמעותי בין שדה הראיה שהיה לעד סלמאן לו אכן הבחין בהתרחשות התאונה בעודו נוסע לכיוון החניה כאשר הוא מחפש חניה ויושב בתוך רכבו, כפי שעולה מעדותו במשטרה בסמוך לאירוע: "נסעתי ברכב שלי מכיוון הקניון לכיוון החניה הפונה לכיוון הכביש

הראשי... (נ/2), לעומת שדה הראיה שיכול היה להיות לו אכן עמד מחוץ לרכבו, כפי שהעיד בבית המשפט.

יודגש כי בעדותו במשטרה, שכאמור נתנה בסמוך לאירוע (בשנת 2010), הבהיר כי רק לאחר שראה את אירוע הפגיעה החנה את הרכב - "....הולך הרגל עף ונפל....אני מיד חנית את הרכב שלי וירדתי ברגל", כלומר בזמן האירוע היה במצב של נסיעה - בישיבה ברכב - כשהוא מחפש אחר מקום חניה. עוד עולה מתמונות המקום כי בקצה החניה מוצבים שלטי פרסומת רבים וגדולים שבהחלט יכולים להסתיר שדה הראיה למי שמצוי בתוך רכב במצב ישיבה, ובזמן נסיעה.

ע. חן-ברק, שופטת

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]:

עמדתי שונה, לדעתי יש לדחות הערעור על שני חלקיו.

ככל שמדובר בהכרעת הדין, המחלוקת בפני בית משפט קמא הייתה מחלוקת עובדתית וההכרעה בה נעשתה בהסתמך על מהימנות 3 עדים, שני עדי ראיה והנאשם.

המערער נהג מונית נסע בכביש 89, בכוון נסיעתו שלושה נתיבים. בהתקרבו לצומת מרומזרת המאפשרת פנייה ימינה (ללא רמזור) (לכיוון מרכז מסחרי שכונה גם קניון), נסע המערער בנתיב הימני שרוחבו 3.6 מטר, שדה הראיה 150 מטר לכיוון הנסיעה ומהירות הנסיעה כ-40 קמ"ש.

אין מחלוקת כי המערער בלם את רכבו רק אחרי הפגיעה במנוח (ראו דו"ח הבוחן ת/16 מסקנה 14ה), וזאת בהסתמך על ממצאים אובייקטיביים של סימני הבלימה שנמצאו על הכביש ביחס למיקום חלק ממקל ההליכה של המנוח.

השאלה האם התרשל המערער בנהיגתו תלויה בהכרעה בשאלה עובדתית, מיקומו של הולך הרגל עובר לתאונה ובעניין זה הוצגו בפני בית משפט קמא 3 אפשרויות:

א. גרסת המערער - המנוח עמד על המדרכה ובהגיעו עם המונית למרחק של 10 מטר (לפי הודעתו הראשונה ת/21) או חצי מטר (לפי הודעתו השלישית ת/23) קפץ המנוח לתוך נתיב הנסיעה, המונית פגעה במנוח, המערער התחיל לבלום והתאונה הייתה בלתי נמנעת.

ב. גרסת העד זיאד - זיאד היה בתוך רכב בנתיב הנגדי במרחק 100 מטר מהמקום כשהוא בנתיב הפונה שמאלה (לאותו כוון אליו התכוון להגיע המערער), לטענתו הוא ראה את הולך הרגל עומד בין הנתיב הראשון לשני, על הקו המקווקו, כלומר במרחק של כ-3.6 מטר מהמדרכה.

ג. גרסת העד סלמאן- שהיה במרחק 20 מטר מהאירוע על גבעה מוגבהת ביחס לכביש, הוא ראה לדבריו את המנוח עומד עוד לפני הפגיעה בו במרכז הנתיב בו נסע המערער (כ-1.8 מטר בתוך הנתיב), מאחר והמערער בלם רק לאחר הפגיעה בהולך הרגל המסקנה היא כי לא הבחין במנוח שעומד מולו בנתיב נסיעתו ומכאן רשלנותו.

בית משפט קמא שמע את כל העדים ובכלל זה את זיאד, סלמאן והמערער והגיע למסקנותיו על בסיס מהימנות, הוא ראה בגרסת זיאד וגרסת המערער כגרסאות לא אמינות וקבע כי גרסת סלמאן אמינה.

אזכיר כי הודעות סלמאן וזיאד שנמסרו במשטרה הוגשו כמוצגי הגנה (נ/1, נ/2) לצורך מהימנות ולא לצורך אמיתות התוכן ובשאלת מהימנות יש לערכאה הדיונית יתרון על ערכאת הערעור. לנו אין אפשרות להתרשם מהעדים, לרבות המערער. הדרך ליישוב סתירות היא בבחינת העדויות בבית המשפט ואפנה בעניין זה ע"פ 7761/18 פלוני נגד מדינת ישראל (19.1.2020):

"הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, משלזו האחרונה יתרון מובנה על פני ערכאת הערעור, הנובע מהאפשרות להתרשמות בלתי אמצעית מן העדויות הנשמעות בפניה, ושאינן נחלתה של ערכאת הערעור. "עדיפות זאת נובעת, בראש ובראשונה, מהכלים העומדים לרשות בית המשפט לצורך קביעת המהימנות של עדים. כלים אלה כוללים, כאמור בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, "התנהגותם של העדים, נסיבות הענין, ואותות האמת המתגלים במשך המשפט". אכן, לא פעם, במיוחד במצבים של עדויות סותרות שאינן נתמכות כדבעי בראיות חיצוניות, האמון הניתן על-ידי בית המשפט בעדות מסוימת מבוסס בעיקר על תחושה פנימית של בית המשפט, הנובעת מ"אותות האמת המתגלים במשך המשפט" מתוך "התנהגותם של העדים". (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל (5.10.2000)). כפי שנקבע בע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24.7.2006) "אין תחליף לאותה קליטה חושית של השופט הרואה את העדים, ער לכל הניואנסים בדבריהם, וקובע את ממצאי המהימנות בהסתמך על אותו 'דק מן הדק עד אין נבדק על ידי בית משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד' (ראה דברי השופט מ' זילברג בע"פ 377/62 לוי נ' היועץ המשפטי, פ"ד יז(2) (1074, 1065))."

אמנם לא לכל סוגיה שהועלתה בפני בית משפט קמא יש ביטוי בהכרעת הדין, אך לטעמי נימוקי בית משפט קמא בהכרעת הדין מבססים את הרשעת המערער מעבר לכל ספק סביר.

לשאלה כמו יכולת הראיה של העד סלמאן ממיקום הימצאו, האם ישב ברכב או עמד לצדו והאם היו שלטים שהפריעו לו, היא שאלה שפתרונה יכול להיות רק על ידי שמיעת עדותו והצלבתה עם הממצאים בשטח, ראו למשל צילומי שדה הראיה של העדים זיאד וסלמאן שצילם הבוחן (ת/18, צילומים מיום 9.10.10, בהמשך לצילומים מיום התאונה).

לכאורה על פי תמונות 5 ו-6 לת/18 אין כל מניעה שסלמאן יראה את המתרחש לנגד עיניו במרחק של 20 מטר בין אם ישב ברכב ובין עם עמד מחוץ לרכבו, וגם השלטים שהיו על אותה גבעה לא בהכרח מונעים את שדה ראייתו, ראו

מיקומם ביחס למקום הפגיעה (תמונות 2 ו-6) וראו את המרווחים ביניהם (תמונה 4) וגם בעניין זה ניתנה התשובה על ידי בית משפט ששמע את העדים והתרשם מהם ואין לי אלא להפנות לקביעותיו:

"לפיכך, יש לראות בעדותו של סלמאן, אשר לא הצליחה להיסתר ע"י הסניגור, כגרסה מהימנה ותואמת את ממצאי התאונה.... גרסת הנאשם שונה בתכליתה מגרסתו המהימנה של סלמאן וממסקנות הבוחן שאומצו על ידי", בנוסף בית משפט קמא דחה את גרסתו של הנאשם גם בשל חוסר סבירותה.

משאיני מוצא בסיס משפטי להתערב בקביעות המהימנות, מסקנת בית משפט קמא ראויה והמערער היה חייב לבלום מבעוד מועד או לסטות לנתיב השמאלי כדי לא לפגוע במנוח.

בטרם סיום אציין כי הליך זה נמשך זמן רב מדיי, הרבה מעבר למסגרת דיונית ראויה. בגין תאונה מיום 1.10.2010 הוגש כתב אישום רק ביום 28.5.2013, העד הראשון נשמע בבית משפט השלום ביום 26.6.2014 והכרעת הדין ניתנה רק ביום 7.2.2019.

לטעמי יש לדחות גם את הערעור על גזר הדין, אמנם המערער כבן 71, נהג מונית מקצועי ייפגע קשות מפסילת רישונו לשש שנים, אך חשוב לזכור את התוצאה הקטלנית של נהיגתו הרשלנית ולטעמי אין חריגה קיצונית ממתחם הסבירות בעונש שהוטל עליו. ראו לעניין זה הטעונים לעונש מטעם המערער, שם הפנה הסניגור "למקרה מאוד דומה למקרה שלנו - ת"ד 1861/07...הנאשם קיבל חודשיים עבודות שירות ו-10 ח' על תנאי ו-7 שנות פסילה".

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**

הוחלט ברוב דעות לקבל את הערעור ולזכות את המערער מהעבירות בהן הורשע, גזר הדין מבוטל. במידה והמערער הפקיד את רישונו, המזכירות תשיב לו את הרישיון. במידה ושולם הקנס או חלק ממנו, המזכירות תשיב למערער את הסכומים ששולמו.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"ד תמוז תש"פ, 16 יולי 2020, במעמד הצדדים.

ע. חן-ברק, שופטת

א. פורת, שופט

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]